

א ומי פ"ד מהל' עירובין
הל' טו טו"ע א"ח סי'
שפתן:

רבינו הגנאל

ת"ש אנשי חצר ואנשי
מרפסת ששכחו ולא
עירבו כל שגבוה י'
טפחים למרפסת פחות
מיכן לחצור, במה דברים
אמורים בזמן שהיו
של רבים ועירבו אילו
לעצמן ואילו לעצמן, או
שהיו של יחידים שאין
צוריקן לערב. אבל שם
היו של רבים ששכחו
ולא עירבו [גג] וחצר
ואכסדרה ומרפסת רשות
אחת. טעמא דלא עירבו
הוא דחין רשות אחת,
אבל עירבו לא. קישא
דשמואל ולר' יוחנן.
ופיקין הא ברייתא [רבנן]
היא. כי קאמרינן בין
עירבו בין לא עירבו לר'
שמעון קאמרינן, ואמרינן
דיקא נמי מדלא קתני
מבוי [וקרפף] בהדיהו.
צוריקן דלא עירבו לר'
ש"מ טעמא דלא עירבו
שמעון. דהא שמעון ליה
לר' שמעון דמבוי בקרפף
וכגו ומרפסת חשיב,
דבבעין למימר לקמן.
ת"ש [חמש] חצירות
פחותות זו לזו, ופתוחות
למבוי [ושכחו כולם ולא
עירבו] אסור להכניס
ולהוציא מחצר למבוי
[וכו' ור"ש מתיישב
ר"ש אומר כל זמן
שהן של רבים ושכחו
ולא עירבו גג וחצר
ואכסדרה ומרפסת וקרפף
ומבוי כולן רשות אחת
הן. טעמא דלא עירבו
הא עירבו לא. ופיקין
מאי לא עירבו חצירות
בהדי הדדי הא חצר
ובתים עירבו. ודחין הוא
לא עירבו קתני, ולא
קרין עירבו אלא בחצר
עם בתים, אבל בחצר
דרך בתים עם מבוי
שיתוף נקרא. ואם לא
עירבו חצירות בהדי
קאמר כמו שאמרת, לא
נשתתפו היה ליה למיתני
ופיקין תני בברייתא לא
נשתתפו. (ל' ושנינן משנה
יתירא איצטריכא ליה.
מהו דתימא כי פליג
ר' שמעון לרבנן בשלא
עירבו אבל בשעירבו
מודה להו דאסור, קמ"ל
דממשנה יתירא דאפילו
בשעירבו פליג עליהו.
אמר ליה רבינא לרב אשי

גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן. לרז דאוקי מנתי
כילד משתתפין (לעיל דף פד. א) לאותם הדברים במרפסת אחי
הכא שפיר דכשעירבו בני מרפסת לעצמן ובני חצר לעצמן דשכיחי מאני
דבתים בחצר ומאני דעליות במרפסת כשהסלע גבוה י' היו למרפסת
שהסלע שיה לרן ולבני חצר אסור
להשתמש על הסלע אפילו כלים ששצתו
בחצר אטו כלים ששצתו בצית ופחות
מכאן אסורין לשניהם וכשלא עירבו
דלא שכיחי מאני דבתים ודעליות שס
היו מרפסת וחצר רשות אחת ואין
אסורין זה על זה אבל לשמואל דקרי
מרפסת לבני עליות ומיירי כשהסלע
כנגד חלונות ומשתמשין שס בני
עליות דרך חלונות כשלא עירבו ומימה
היאך משתמשין בפחות מי' בני עליות
על הסלע כלים ששצתו בעליות דרך
חלונותיהן והלא אין חצר ומרפסת
רשות אחת אלא לכלים ששצתו בתוכן
ולא לכלים ששצתו בתוך הבית
ועליות וי"ל דלשמואל דוקא ארישא
קאי דמיירי בגבוה עשרה הוא דמפליג
בין עירבו בין לא עירבו כדפרשין
לעיל אליבא דשמואל אבל סיפא
דקתני פחות מיכן לחצר דהוי דוקא
לחצר לשמואל מיירי ודאי בין עירבו
בני עליות לעצמן ובני חצר לעצמן בין
לא עירבו ובין הכי ובין הכי בני
חצר מותרין ובני עליות אסורין לשלשל
מחלונותיהם: ו**בבב** ששבתו
בחצר מותר **בבב** בחצר. פי' ככל
חצירות דאי באותו חצר ותו לא אפילו
שצתו בצית נמי ומיירי לרז כשלא
עירבו חצירות עם הבתים וקשיא
דא"כ היכי מייתי סיעתא כסמון לרז
דאמר מבוי שלא נשתתפו בו אין
מטלטלין בו אלא צד' הא רז גופיה
לא אסר אלא כשעירבו בתים עם
החצירות אבל כשלא עירבו לא אסר
כדמוכא בפרק אס לא הביא (שם
דף קל:.) ואלדצה קשיא מינה לרז
דכזה"ג לא אסר רז ועוד דרז פסק
כר"ש והכא קאמר דר"ש ממיר וי"ל
דמייתי דכמו שעירבו לרז אליבא
דר"ש אין מטלטלין בו אלא צד' וטעמא כדמפרש שס רש"י משום
דכשעירבו אסור לטלטל מחצר למבוי אפילו כלים ששצתו בתוכה
אטו כלים ששצתו בצית ואין במבוי שום תשמיש ודמיא לכרמלית
כיון דאין בו אלא ג' מחיצות ולכן אין מטלטלין בו אלא צד' הי"ג
לרבנן אפילו בלא עירבו אין מטלטלין בו אלא צד' דאסרי לטלטל
מאני דחצר למבוי לחצר ומבוי לדידהו לאו רשות אחת הן:
מהו דתימא כי פליגי רבנן ע"ייה דר"ש היבא דעירבו. ואסור
לטלטל מחצר למבוי משום דשכיחי מאני דבתים בחצר ומייהו
מחצר לחצר לא אסרי אע"ג דעירבו דאין תשמיש לחצר זה רגילין
בחצר אחרת אבל רגילות הוא להוציא מחצר למבוי ואע"ג דרבנן שלש
חצירות (לעיל מה:.) גזרו וגם בצרייתא דגג וחצר אכסדרה ומרפסת
אמרינן דוקא לא עירבו הא עירבו גזרינן שמה רבנן דהכא אינם
רבנן דהתם ובלאו הכי ז"ל כן דבפרק מי שהולאיהו (לעיל דף מו:.)
אמר דתנא דפליג אדרבי שמעון היינו ר' יהודה ובצרייתא המסייעה
לרז יהודה אית ליה לרבי יהודה דגג וקרפף רשות אחת ולרבנן
דכח לא לית להו (י' קמשמע לן דבלא עירבו פליגי וטעמא דאסור
מחצר למבוי דהוי מבוי כמו קרפף דלא הוי רשות אחת עם החצר:
והא

אנשי מרפסת. דיורי עליות הרצה פתוחין לה: ולא עירבו. בני
חצר עם בני מרפסת אבל עירבו אלו לעצמן ואלו לעצמן ובני מרפסת
אין אסורים על בני חצר אע"פ שיוצאין לה כסולם ודריסקת רגלם עליה
לר"ה"ר דאמרינן לעיל צפ' כילד מעברין (דף נט:.) סולם תורת פתח
עליו ותורת מחילה עליו והכל להקל
והכל אמרינן תורת מחילה עליו: כל
שגבוה י' טפחים. כגון עמוד או
תל: למרפסת. מותר להשתמש בו
ולחצר אסור דה"ל לזה צפתח ולזה
צזיקה ובסמוכה למרפסת בתוך ד'
עסקינן וכדמוקמא לא צפיקין לעיל
(דף פז:.) פתח מלא לחצר. כלומר
אף לחצר ושיניהן אסורים זו והכי
אוקמינן התם: צד"א. דמחלקין
רשות חצר ומרפסת דלא מישתרו צדי'
הדדי: זמן שפיו אלו של רבים ו'.
דדיורין הרצה בחצר ודיורין הרצה
במרפסת: ועירבו אלו לעצמן ואלו
לעצמן. דהשתא מפקי בני חצר מאני
דבתים לחצירן ובני עליות מאני
דעליות למרפסת ואי שרית ליה כלים
ששצתו בחצר לטלטל במרפסת אחי
לטלטל בה נמי כלי הבית: או שפיו
של יחידים. שאין בחצר אלא צית
אחד ואין במרפסת אלא עליות אחת.
שאינן צריקין לערב. לעצמן והשתא
שכיחי מאני דצית בחצר ומאני
דעליות במרפסת דליכא דליקר עלייהו
הלך גזרו צהו רבנן דלא לישתרו
צדי' הדדי גזרה משום מאני דבתים:
ושכחו ולא עירבו. לעצמן דלא שכיחי
מאני דבתים בחצר ומאני דעליות
במרפסת: גזרן רשות אחת הן.
לכלים ששצתו בתוכם. מאן שמעת
ליה האי סברא ר"ש וקאמר עירבו
לא: רבנן היא. דמודו בגגין וחצירות
דרשות אחת הן ואיניהו ודאי לא שרו
היבא דעירבו דגזרי כדאמרינן בפרק
מי שהולאיהו (לעיל מה:.) ג' א"ג חצרות
הפתוחות זו לזו דפליגי אדר"ש ואמרו
שלשתן אסורין דגזרי דילמא אחי
לאפוקי מאני דבתים דחצירות
שצתאמעיית לחצונה חצרתה אבל ר"ש

(א) לעיל פג. (ב) שנת קלג.
(ג) וסע איתא רב הונא,
(ד) הי"ד ואח"כ מה"ד
קמ"ל. כ"ל רש"י.

מוסף רש"י

ואנשי מרפסת ששכחו
ולא עירבו. אלו עם אלו,
אבל עירבו אלו לעצמן ואלו
לעצמן. מרפסת ארוכה היא
והרצה פתחי עליות פתוחין
לה וכולן יוצאין כסולם אחד
לחצר וממנה לר"ה"ר
ואעפ"כ אין אסורין הולא
וגבוה מרפסת י', שלא
הלכו כסולם אלא להקל
ואמרינן תורת מחילה עליו
ואין אסורין כדאמרינן
עליו (נט:.) סולם תורת
פתח עליו ותורת מחילה
עליו והכל להקל, ומ"מ שני
לזו (לעיל פג:.) כל
שגבוה י' טפחים
למרפסת. אס יש בחצר
תל או עמוד גבוה י' סמון
למרפסת, רשות מרפסת
שולטת ו משתמשין הן בו
אבל לא בני חצר (שם).
מבוי שלא נשתתפו בו.
עירבו דחצירות נמניו כו.
שימוף (שבת קל:.)

ליה אסור להכניס ולהוציא מן החצר למבוי: מהו דתימא. הא דתנא רישא אסור בעירבו לעצמן קאסרי רבנן ומשום כלי דבתים והאי דקתני לא
עירבו לא נשתתפו הוא: אבל לא עירבו לעצמן אימא מודו. אשמעינן משנה יתירה דעל עירבו וחדא ללא עירבו ואפילו הכי אסור: